

TOVERITAR

This issue of the Toveritar contains

an affirmed translation according to Act of Oct. 15th, 1917.

No. 36

PAINOS 10,149

The State Historical Society

Tuesday, Sept. 6th.

1921—Yhdestoista Vuosik.

Neuvosto-Venäjää tukemaan!

*Neljä vuotta sitten perustettiin Venäjällä ensimmäinen työläisten
TASA-VALTA*

VAIKKA—

Liittolaismaiden saarto uhkasi taloudellisella kuristamisella. Kansainvälisten kapitalistien palkkajoukot hyökkäsivät maahan. Lukemattomia vastavallankumouksellisia juonia on punottu yhtämittaa.

NIIN—

SITTENKIN TYÖLÄISTEN TASAVALTA ON SÄILYNYT!

NYT—

KUN KAUHEA KUIVUUS UHKAA MILJOONIA NAISIA, MIEHIÄ JA LAPSIA

NÄLÄLLÄ

TAUDEILLA

KUOLEMALLA

PYYTÄVÄT—

VENÄLÄISET TOVERIMME APUA TEILTÄ.

AJATELKAA—

HEIDÄN YLI-INHIMILLISIÄ UHRAUKSIAAN JA

VASTATKAA—

heidän pyyntönsä yhtä rohkeasti, yhtä uljaasti, innokkaasti ja UHRAUTUVAISESTI!
Kaikki varat on lähetettävä osoitteella:

FRIENDS OF SOVIET RUSSIA, DR. JACOB HARTMANN,
201 West 13th Street,

NEW YORK, N. Y.

Neljä vuotta vierähtänyt kohta siitä ajasta, jolloin raastokansa Idän läksi ulos majasta, sotaan, vastaan palatseita, vastaan yötä, kostamaan konnille jo kolhut kaikki, oman onnen nostamaan.

Neljä vuotta on jo seissyt valta orjain nostama; neljä vuotta vapauskin, orjain verin ostama... Neljä vuotta vaappumatta seissyt työläis-valtio, neljä vuotta kestäin into, hurmain luomishaltio.

Neljä vuotta rosvoaumat on se maaltaan estänyt, neljä vuotta sodat, tuskat, kärsimykset kestänyt. Neljä vuotta, vuoroin kuokka kädessään raatanut, vuoroin miekoin, miljoonaiset armeijat on kaatanut.

Neljän vuoden kuluessa on sen voima varttunut, uutta voimaa, rohkeutta lipun alle karttunut, kohonnut se voiman valta maailman on mahdiksi, ihmisyyden turvapaikaksi, vapauden vahdiksi.

Neljä vuotta vuolas valon virta yöhön virrannut, sielt' on orjain sydämiin toivo, into pirrannut, neljä vuotta punaviiru kutsuja on piirtänyt orjain elon taivahalle, synkkyyttä pois siirtänyt.

Neljä vuotta, pitkää vuotta, vainon vuotta veristä syösty surmaa, tulta, tuskaa sinne miekkain teristä. Neljä vuotta sieltä iskut annettu on takaisin, huudettu: "En maastan' luovu, vaikka maassa makaisin!"

Neljä vuotta kärsitty jo, neljä vuotta voitettu, vapauden maljat juotu, valon virttä soitettu. Neljä vuotta, pitkää vuotta—mieli tuota raataja—vallansatulassa seissyt synkkä korven kaataja.

Neljä Vuotta

Venäjän
Nälkää Kärsiviä
Muistellessa

Mistä on se voima tullut, mistä into riittänyt? Siitä että kansa yhteen kätensä on liittänyt: missä yksi sortumassa, sinne kaikki rientävät, yhden tuska koskee kaikkiin, sitä yhdessä liehtävät.

Mutta ah, kun luonto suuri asettelee esteitään, vapaan kansan viljamaille, ei se anna nesteitään, niille, jotka käskyjäänsä, lakiansa tottelee, jotka niiden rikkojia vastaan yhä ottelee.

Kun on juuri aron karhu pääsemässä jaloilleen, kun on rauha, hyvinvointi saapumassa saloilleen, silloin saapuu uusi vieras, aron kansaa puristaa, kansaa, jot' ei luodit kaada, nälkä kurja kuristaa.

Työläisnisko, työläisveli, avun heille annatko, vaiko pääsi käännät, merkin ylpeyden kannatko? Kuule ääntä ihmisyyden, kuule ääntä kansojen, aron poikain, jotka nousi alta sorron ansojen!

Anna heille, muista heitä—hekin meitä muistavat, hekin aatteen eestä syrjään omat surut suistavat! Uhraa heille... minkä uhraat, sen sä uhraat aatteelle, asialle jaloimmalle, orjain punavaatteelle!

Muista: aromailta siellä on kansakuntain kalleus, siellä on Internationale, työläisrintain valleus. Sallitko sen valotornin hoivaajien kaatua, muuttaa pois, näkemättä voiton he'elmää saantua?

Eipä toki—totta meillä sydän vielä rinnassa, vaikk' on veri kukkaroissa taikka maamme pinnassa, mutta veljeys se elää... siksi apuun riennetään, Kaikin voimin Idän kansan hättää, orjat, hennetään!

—WM. LAHTINEN.